GNM: Downův syndrom

written by Vladimír Bartoš | 17. 10. 2022

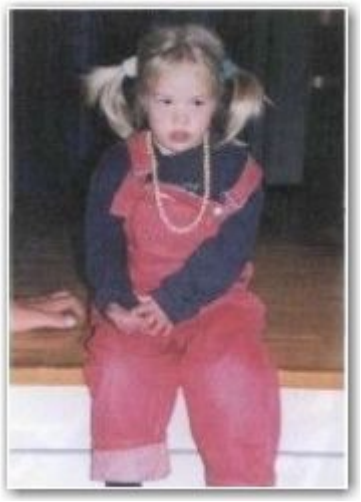
Zdroj

Přeložil: Vladimír Bartoš

“Germánská Nová Medicína mluví sama za sebe”

Švýcarský časopis “Zeitenschrift” 27/2000

Dívka s Downovým syndromem překonává genetickou poruchu kolektivním řešením svého konfliktu. Poznatky získané z tohoto případu by mohly zcela změnit naše chápání funkce genů.

Anna ve věku čtyř a půl roku

(fotografie pořízená 26. září 1998)

Anna tři měsíce po terapii GNM doporučené doktorem Hamerem. Mongoloidní rysy, typické pro

Downův syndrom, téměř vymizely

(fotografie pořízená v prosinci 1998)

GENY PŘECE JEN NEMAJÍ POSLEDNÍ SLOVO.

Dnes je Anně šest let – je to živá, půvabná a šťastná dívka, která si dobře hraje a mluví s ostatními dětmi svého věku. Tak tomu ale zdaleka nebylo vždy, Anna má totiž "Downův syndrom" – neboli mongolismus, jak se mu dříve říkalo.

Toto genetické onemocnění vede k abnormálnímu mentálnímu vývoji, více či méně výraznému tělesnému postižení a typickým mongoloidním rysům obličeje – krátkému krku, otevřeným ústům a šilhavým očím.

Lékařské orgány diagnostikovaly mentálně retardovanou Annu jako značně neschopnou (více než 60 procent tělesných vad, včetně částečného ochrnutí nohou).

Rodiče nenechali nic nevyzkoušeného. Annin otec a matka, lékařka, se chopili všech oficiálně uznávaných léčebných postupů pro děti se zvláštními potřebami, ale ty nepřinesly výsledky.

Matka se nakonec smířila s nevyhnutelným, protože se domnívala, že ví vše, co je třeba vědět o nenapravitelném poškození, které se vyskytuje v případech Downova syndromu – totiž že se k 21. genovému páru, který určuje pohlaví člověka, připojily částečky třetího chromozomu.

Samotný termín "syndrom" nám však jasně ukazuje, že lékařská profese ještě zcela nenašla správnou odpověď na tuto nemoc.

V rámci poslední snahy se rodiče Anny obrátili na dr. med. Ryke Geerda Hamera, původce německé nové medicíny. Bylo to na podzim roku 1998. V té době bylo Anně čtyři a půl roku. Její mentální vývoj se naopak zasekl na úrovni jednoho roku.

Zde je třeba poznamenat, že Dr. Hamer během své čtyřicetileté lékařské kariéry často pracoval na dětské neurologii a dětské psychiatrii a tam se setkával s problémy Downova syndromu.

Zoufalým rodičům řekl, že poté, co viděl mnoho takových dětí, které se staly víceméně normálními, šlo jen o to "najít správný klíč k problému jejich dítěte". Až ho najdou, řekl, výsledky budou pozoruhodné. Bylo však nezbytné, aby nejprve přesně zjistili, jaký druh stresu na psychiku mohl tento stav vůbec vyvolat.

Například postižená malá Anna vykazovala zvláštní chování. Kdykoli slyšela nějaké hlasité zvuky, tleskala si rukama do uší, jako by ji to velmi bolelo. Takovou obrannou reakci u ní mohl vyvolat už jen kočičí nářek. Ještě intenzivněji však reagovala na zvuky cirkulárky.

Ukázalo se, že tyto pily nepřetržitě vřískaly hned vedle Annina domu po celých prvních několik měsíců jejího života, kdy bylo v okolí domu pokáceno přes sto stromů. Její otec byl navíc stavitelem kostelních varhan a v dílně připojené k domu velmi často používal cirkulárku.

Když se Dr. Hamer podíval na Annin CT mozku, skutečně v něm viděl sluchový konflikt (“Tohle nechci slyšet!”). Domníval se však, že tento konkrétní byl způsoben slabým, i když stále aktivním starším sluchovým konfliktem. Teprve v této chvíli si Annina matka po diskrétním dotazu doktora Hamera vzpomněla, že po celou dobu těhotenství pracovala v budově, která se rekonstruovala; od rána do večera tam bylo slyšet uši drásající zvuky z používání sbíječek. Říkala, že ten hluk byl tak neustálý a tak extrémní, že to člověkem otřáslo a měl chuť utéct.

Plod byl samozřejmě také vystaven tomuto strašlivému hluku a mnohé nasvědčovalo tomu, že to byla příčina Annina postižení. S těmito novými informacemi doktor Hamer znovu povzbudil rodiče k naději, i když nikdy netvrdil, že dokáže Downův syndrom vyléčit. Annina matka o něm později řekla: “Někteří lidé mají vši i blechy; i když nedokázal Annu zbavit vší, dokázal ji zbavit alespoň blech”.

TICHO JAKO LÉK

Doktor Hamer řekl, že je zcela možné oslabit účinek Downova syndromu, pokud Anně pomůžeme vyléčit její vlastní sluchový konflikt. Za tímto účelem museli rodiče z jejího bezprostředního okolí zcela odstranit skřípění cirkulárky a vlastně všechny ostatní zvuky. Pro Annina otce, jehož zaměstnání používání pil vyžadovalo, to nebylo snadné.

Přesto rodiče vynaložili veškeré úsilí, za což byli bohatě odměněni. Za první půlrok se Annin vývoj podařilo zvýšit tak obrovskými skoky, že tomu bylo těžké uvěřit. Za tu dobu vyrostla o celých 10 cm – což se do té doby považovalo u dítěte s Downovým syndromem za nemožné! Její obličej stále více ztrácel charakteristické mongoloidní rysy a dnes je u Anny patrné jen velmi mírné šilhání, když je unavená.

Nyní dokáže běhat a skákat stejně dobře jako každá zdravá šestiletá dívka. Po ochrnutí nezůstala ani stopa. Dokonce i její jemné motorické schopnosti – například navlékání nitě do jehly – se vyrovnají schopnostem jejích vrstevníků. I když ještě nemluví tak dobře jako oni, Anně rozumí každý. “Každý den se učí nová slova a dokáže je skládat do vět tak, že dávají eminentní smysl,” říká s radostí její matka.

Annin noční neklid a elementární strach z hlasitých zvuků velmi rychle zmizel. Po šesti měsících naprostého klidu ji rodiče začali vědomě kousek po kousku vystavovat běžným životním zvukům. Vysvětlovali Anně například fungování kávovaru, když byl v chodu, nebo ji čas od času brali do otcovy dílny, kde jí ukazoval cirkulárku a co s ní dělá. Tímto způsobem, jak rostly její intelektuální schopnosti, se Anna naučila tolerovat hluk a žít s ním.

Z jiného CT mozku však doktor Hamer poznal, že existuje ještě druhý problém, který zřejmě souvisel s otázkami kolem Annina otce. A skutečně, holčička se stokrát denně ptala: “Tati, kdy už přijdeš?”.

Jako varhanář byl otec často celé dny nebo týdny pryč, když instaloval své varhany v kostelech po celé zemi. Proto doktor Hamer rodičům radil, aby se rodina scházela každý víkend, ať už se otec snažil přijet domů, nebo matka s

dcerou cestovaly tam, kde byl on. I tato rodičovská snaha přinesla bohaté ovoce, protože dnes se Anna dokáže s otcovou nepřítomností velmi dobře vyrovnat.

Annin vývoj probíhá stejným tempem, jakým se hojí Hamerova ohniska. Největší skoky byly učiněny v prvních šesti měsících. Od té doby, jak říká Annina matka, "je každý den o něco lepší".

STRACH Z REPRESE

Sousedé, kteří Annu dobře znali, a terapeuti, kteří s ní a s dalšími dětmi s Downovým syndromem pracovali, nemohli uvěřit, jak úžasně Anna za tak krátkou dobu pokročila. Na Anninu matku ve funkci lékařky se již obrátilo mnoho podobně postižených rodičů – i když jen terapeutů a pečovatelů. Matka se až dosud kontaktu s lékařským zařízením vyhýbala.

"Pokud by lékaři byli na náš úspěch upozorněni, obáváme se, že dojde k nějaké formě represe. Bojíme se, že by nám mohli Annu odebrat. Nezapomněli jsme na to, co se stalo v případu Olivie Pilharové" [v roce 1995 byla šestiletá Olivia Pilharová, která měla rakovinu ledvin, legálně donucena podstoupit chemoterapii a operaci proti vůli svých rodičů, kteří si přáli následovat terapii GNM doktora Hamera.

Právě z tohoto důvodu v časopise nejmenujeme rodiče a necháváme otevřenou otázku, zda žijí v Německu, Rakousku nebo Švýcarsku.

Anna bude brzy chodit do školy do třídy jako každé jiné dítě jejího věku. Už jen za to jsou rodiče mimořádně vděční. Samozřejmostí však také je, že na Annu nebudou ve třídě kladeny stejné nároky jako na ostatní děti, ale že vedle ní bude sedět vlastní asistentka pedagoga.

To, zda se Anně mezitím vrátila genetická vada, je pro rodiče nanejvýš nepodstatné. V úctě k duševnímu zdraví dívky se vyhnuli jakémukoli dalšímu genetickému testování. "Pro nás je zajímavé jen to, že se naše dítě očividně zlepšilo a že udělalo vývojové pokroky, o kterých by nikdo nevěřil, že jsou možné."

Annina matka si jako lékařka zcela zamilovala Germánskou Novou Medicínu a říká: "Objev doktora Hamera se díky Anniným pokrokům stoprocentně potvrdil."

LÉČÍ SE GENY SAMY?

V zásadě každá rakovinná buňka vykazuje změnu chromozomů. Germánská Nová Medicína Dr. Hamera ukazuje, že rakovina je řízena ze specifických identifikovatelných HH (Hamerových ohnisek, pozn. překl.) v mozku, které se zase dají vysledovat až ke specifickým konfliktům.

Navíc ortodoxní medicína dnes zcela akceptovala, že geny nejsou jen strnulé svazky dědičných znaků, ale že se skutečně podílejí na metabolismu těla a neustále se – v rámci omezení – mění.

Dr. Hamer proto klade otázku, zda změna starého mozku a mozkové kůry nemůže být příčinou dočasných změn chromozomů – například trizomie 21, která je

zodpovědná za Downův syndrom. Zdá se, že zkušenosti s Annou a dalšími dětmi s Downovým syndromem jasně naznačují, že tomu tak je.

Dr. Hamer dodává: “To, co by náš případ nejlépe prověřilo, by bylo zjistit, zda by trizomie 21 zmizela hned s vyřešením konfliktu. Velmi doufám, že tomu tak bude. Znamenalo by to, že by se děti mohly stát opět zcela zdravými – prostě a jednoduše – možná i chromozomálně!” Věří také například, že takto znovu normalizované dítě by časem bylo schopno zplodit potomky bez genetických vad.

Pokud by se ukázalo, že má doktor Hamer pravdu, pak by se domeček z karet, na němž je postaven typ v současnosti praktikované genové medicíny, zhroutil sám od sebe. Každý rok se vynakládají miliony na rozluštění toho, co jsme my lidé zdědili po svých předcích prostřednictvím genů – pravděpodobně proto, abychom mohli léčit dědičné choroby.

Co kdyby se však podařilo prokázat, že genetické změny nejsou příčinou nemocí, ale že k nim dochází v důsledku konfliktů v psychice člověka – pozorovatelných v mozku?

Znamenalo by to, že dnes tak vychvalovaná genová terapie nikdy nebude schopna vyléčit příčinu nemoci, protože geny by již byly projevem mnohem hlubší příčiny.

Uzdravení je možné pouze tehdy, pokud se podaří nalézt příčinu problému. Léčba samotných symptomů je bezvýsledná. My, moderní lidé, bychom si to už měli přinejmenším uvědomit.

STUDIUM LIDSKÝCH GENŮ JE NA ŠPATNÉ CESTĚ

Genetici považují 97 % lidského genotypu (toho, co jsme zdědili) za odpad – za takzvanou “Junk-DNA”, která prý nemá žádnou hodnotu. Genetičtí inženýři věří v neomezenou “sílu genu” a někteří z nich dokonce dělí životnost kvality genů buď na “hodnotnou”, nebo “bezcennou”.

V důsledku toho se nyní chtějí vypořádat s dědičnými chorobami prostřednictvím násilné manipulace zvenčí nebo tím, že nedovolí, aby plod vůbec vznikl. Chtějí geneticky analyzovat nenarozený život, aby budoucí matka (a později možná i stát) mohla rozhodnout, zda je toto dítě “hodno” toho, aby mu bylo umožněno dojít k úplnému naplnění.

Tento způsob myšlení umožňuje eugenice opět zvednout svou ohavnou hlavu.

Jak byste reagovali, kdyby vám někdo řekl, že je velká pravděpodobnost, že kvůli svým genům zemřete na cukrovku? Uvěřili byste tomu? Pokud ano, pak by vás zabila právě jistota této víry, protože lidé přitahují to, čeho se nejvíce bojí – protože mysl ovládá tělo, a ne naopak, jak by nás chtěli přesvědčit genetici.

Podivuhodné změny v Anně nám jasně ukázaly, že síla mysli je silnější než síla genů. Ačkoli genetická vada trizomie 21 pravděpodobně způsobila postižení, Downův syndrom lze zřejmě vyléčit, když se vyřeší související konflikty. Možná mají geny samy o sobě schopnost léčit.

Kéž toto poznání dodá rodičům geneticky nemocných dětí odvahu věřit ve zdánlivě nemožné.

Protože, jak Anna působivě dokázala, naděje vždy existuje!

Ben

Die Gene haben doch nicht das letzte Wort

Die Neue Medizin

Humangenetik auf dem Prüfstand

Další info (eng) včetně pokračování příběhu Anny je zde.